

hel Gruppe af Spørgsmaal fra de i Arbejdsløshedsforsikringen almindeligt administrerende Myndigheder til andre Organer, der staar fremmede for den ellers fulgte Praksis og for Institutionens hele indre Virksomhed. At det betydeligt vil svække den paa andre Punkter tilsynsførende Myndigheds Autoritet, behøver ikke nærmere Paaavisning.

Naar man hævder, at Kasserens Ledelser i deres Egenskab af Fagforeningens Tillidsmænd er uegnede til at øve Skøn over, hvorvidt et Medlem har fyldestgørende Grund for en Arbejdsvægring eller ikke, skal dertil bemærkes, at hvis en Arbejdsgiver har Mistanke om, at dette Skøn ikke øves paa rette Maade, kan han søge sin Arbejdskraft gennem et kommunalt Arbejdsanvisningskontor; saa kommer ethvert Tilfælde af Arbejdsvægring til Undersøgelse og indbringes, for saa vidt der er ydet Understøttelse, til Nævnet.

Man foreslaar endvidere, at det skal tillades Kasserne at yde Understøttelse til deres Medlemmer i visse Tilfælde af berettiget Strejke og af uberettiget Lock-out. Dette kan ikke noksom fraraades. Det er ved Spørgsmaal om Ydelsen af Arbejdsløshedsunderstøttelse af den allerstørste Betydning at have saa vidt muligt faste og bestemte Regler, der muliggør nogenlunde hurtige Afgørelser. Det maa jo nemlig erindres, at Spørgsmaalet om Ydelse eller Ikke-Ydelse af Understøttelse mange Gange er et Spørgsmaal om det daglige Brød for Arbejderen. Den nugældende Bestemmelse i Arbejdsløsheds-kasselovens § 14 Nr. 1 er en saadan klar og fast Regel. Medlemmerne ved paa Forhaand, at Understøttelsesydelse fra Arbejdsløsheds-kassen er udelukket i Tilfælde af Strejke og Lock-out. Der har ikke været nogen Misfornøjelse med denne Regel, Arbejderne har ikke ønsket den ændret, der er heller ikke nogen Anledning til et ændre den, for saa vidt som Arbejderne jo til dette Brug har deres Strejkekasser, endelig vil Udbyttet ved at faa den ændret sikkert være grumme ringe for Arbejderne, idet der skal meget til, for at de eventuelt instituerede Myndigheder skal gaa til at dekretere, at en Strejke er saa berettiget eller en Lock-out saa uberettiget, saa man vil anse det rigtigt, at Arbejdsløsheds-kasserne kastes ind som direkte Deltagere i Lønkampen, den det jo iøvrigt har været Genstand for alle Bestræbelser at holde dem udenfor. Yderligere skal anføres, at en Bestemmelse som den foreslaaede meget vel kan tænkes at gøre Arbejderne mindre forsigtige med at kaste sig ind i Konflikter. De, der etablerer en Strejke, anser den selvfølgelig altid for berettiget, og de vil da let gaa ud fra, at andre maa mene det samme, og at Arbejdsløshedsunderstøttelsen derfor vil blive dem tilkendt under deres Kamp.

Til Slutning skal anføres nogle Bemærkninger i Anledning af Forslaget om, at der skulde gennemføres en Oplysningspligt overfor Arbejdsgiverne om, hvorvidt der i et givet Tilfælde er ydet Understøttelse eller ikke. Nævnet har, i Henhold til derom taget enstemmig Beslutning, hidtil fulgt den Praksis alene at meddele sine Afgørelser til de i Sagen direkte interesserede Parter, det paagældende Medlem og den paagældende Kasse, dog saaledes at man til Oplysning for udenforstaaende angaaende de Principper, der er fulgt, har besluttet at offentliggøre i Arbejdsløshedsinspektørens aarlige Indberetninger eller i Tidsskriftet „Social Forsorg“ saadanne mere betydningsfulde Afgørelser, som kunde anses af Interesse for andre end Parterne i Sagen, Medlemmet og Kassen. De kommunale Arbejdsanvisningskontorer har ønsket at faa Oplysning om Nævnets Afgørelse af de Tilfælde af Arbejdsvægring, som de indberettede; naar Nævnet fandt ikke at kunne imødekomme dette Ønske, men at maatte stille sig som ovenfor nævnt, var det, fordi dets Afgørelser i saa høj Grad